

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 r.

sprawy **L. S.**

skazanej z art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 grudnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 czerwca 2012 r.

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ż. –
Kancelaria Adwokacka kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści
osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia
za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie skazanej L. S.;**

**III. obciąża skazaną kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanej zarzucono:

1) rażące naruszenie prawa karnego materialnego mogące mieć istotny
wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

2) rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na
treść zaskarżonego wyroku,

3) oczywistą niesprawiedliwość zaskarżonego wyroku.

Zdaniem autora kasacji cyt. „u skazanej występują inne zakłócenia czynności psychicznych, powodujące, że nie mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem”, dalej stwierdzono iż, cyt. „obrona nie wyklucza także, że skazana jest chora na schizofrenie”. Skarżący również wywodzi, iż cyt. „w niniejszej sprawie nie ma żadnego dowodu, który by wskazywał, że skazana miała zamiar aby jej syn M. S. dokonał zabójstwa swojego ojca. Skazana nie potwierdziła aby miała taki zamiar. Także M. S. nie potwierdził aby skazana pomagała mu w zabójstwie Z. S”. Autor kasacji podnosi w jej uzasadnieniu, że doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., gdyż Sądy błędnie uznały, że w sprawie, cyt. „nie występują wątpliwości uzasadniające uniewinnienie skazanej i z tego też względu zapadły wyrok jest oczywiście niesprawiedliwy”.

W związku z kasacją Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty są bezzasadne w stopniu oczywistym, co trafnie wykazano w wywodach pisemnych odpowiedzi na kasację, sporządzonych przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i doręczonych stronie skarżącej. Sąd Najwyższy akceptuje prezentowaną w tych dokumentach ocenę konkretnych argumentów kasacji na tle realiów niniejszej sprawy i do niej się w tym miejscu odwołuje. Jednocześnie Sąd Najwyższy uważa za konieczne dodatkowo podkreślić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądów odwoławczych, służącym „wychwytywaniu” rażących naruszeń prawa procesowego i materialnego, nie zaś środkiem, przy pomocy którego można żądać od Sądu Najwyższego przeprowadzenia „własnej” oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i na tej podstawie domagać się kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i prawidłowości przeprowadzonych ocen, a do tego w istocie sprowadzają się zarzuty kasacji.

Należy przypomnieć, że skazana L. S. została przecież poddana obserwacji sądowo – psychiatrycznej. Wydane opinie: psychiatryczna oraz psychologiczna były przedmiotem analizy Sądu I instancji, a także zostały poddane ocenie przez Sąd Apelacyjny w związku z zarzutem apelacji (por. s. 9-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny podzielił, stanowisko Sądu I instancji uznając opinię psychiatryczną za jasną, pełną i przekonującą. Tak też została oceniona opinia psychologiczna.

Nie można dopatrzeć się w sprawie obrazy przez orzekające Sądy dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k., jako że jej naruszenie wchodzi w rachubę jedynie wtedy, gdy przy istnieniu nie dających się usunąć wątpliwości faktycznych, sąd rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. Takiej sytuacji w niniejszej sprawie nie było, a w prawomocnie zakończonym procesie przekonująco wyjaśniono, którym środkiem dowodowym i w jakim zakresie dano wiarę, a którym tej wiary odmówiono, zaś kwestia prawidłowości tej oceny została skontrolowana przez Sąd Apelacyjny, rozpoznający przedmiotową sprawę jako sąd odwoławczy. Skarżący budując w uzasadnieniu kasacji wersję zdarzenia traktuje poszczególne dowody w sposób wybiórczy. Jest to efekt niezadowolenia skarżącego z nieuwzględnienia zarzutów apelacji, co jednak nie ma nic wspólnego z prezentowanym przez skarżącego w kasacji jako zarzut rażącym naruszeniem prawa procesowego (art. 5 § 2 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. oddalił kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną.